

THINGS

WE

NEVER

GOT

OVER

Hij zal écht niet vallen voor het brave meisje

LUCY SCORE

Lucy Score

Things we never got over

Knockemout-serie – deel 1

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Ergste. Dag. Ooit.

Naomi

Ik wist niet goed wat te verwachten toen ik Café Rev binnenliep, maar in ieder geval niet dat ik een soort politiefoto van mezelf achter de toonbank zou zien hangen met daaronder de vrolijke tekst: *Niet bedienen*. Een gele, fronsende smiley-magneet hield de foto op z'n plek.

Ten eerste, ik had nog nooit een voet in Knockemout, Virginia gezet, laat staan dat ik iets had gedaan om een straf te verdienen die zo ongehoord was als me onthouden van cafeïne. Ten tweede, wat voor onbenulligs moest iemand in dit stoffige, kleine stadje gedaan hebben om ervoor te zorgen dat er een foto van je kop in de plaatselijke koffiezaak werd opgehangen?

Ha. Foto van je kóp. Want ik wilde een kóp koffie. Wauw, ik was grappig wanneer ik te moe was om met mijn ogen te knippen.

Hoe dan ook, ten derde, het was een ongelooflijk onflatteuze foto. Ik zag eruit alsof ik een langdurige trio had gehad met een zonnebank en goedkope oogschaduw.

Op dat moment drong de realiteit door tot mijn uitgeputte, verdwaasde, meer dood dan levende hoofd.

Wederom had Tina het voor elkaar gekregen mijn leven nog een beetje vreselijker te maken. En gezien wat er in de afgelopen

vierentwintig uur was voorgevallen zei dat nogal wat.

‘Kan ik je help-’ De man aan de andere kant van de toonbank, degene die me mijn dierbare latte kon geven, stak zijn handen - zo groot als dinerborden - in de lucht. ‘Ik wil geen problemen.’

Hij was een potige kerel met een gladde, donkere huid en een kaalgeschoren, goedgevormd hoofd. Zijn netjes getrimde baard was sneeuwwit en ik zag een paar tattoos vanonder de hals en mouwen van zijn overall piepen. Op zijn eigenaardige uniform was de naam Justice gestikt.

Ik probeerde mijn meest stralende glimlach tevoorschijn te toveren, maar dankzij een nachtelijke rit waarbij ik zoveel had gejangt dat mijn nepwimpers waren losgekomen voelde het meer als een grimas.

‘Dat ben ik niet,’ zei ik, terwijl ik met mijn beschadigde French manicure-nagel naar de foto wees. ‘Ik ben Naomi. Naomi Witt.’

Achterdochtig staarde de man me aan, tot hij een bril uit de borstzak van zijn overall pakte en hem opzette.

Hij knipperde met zijn ogen en scande me vervolgens van top tot teen. Ik zag dat het hem begon te dagen.

‘Tweeling,’ legde ik uit.

‘Zo, shit hé,’ mompelde hij terwijl hij met een van die grote handen over zijn baard streek.

Justice keek nog steeds een beetje sceptisch. Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Hoeveel mensen hadden tenslotte een boosaardige tweelingzus?

‘Dat is Tina. Mijn zus. Ik heb hier met haar afgesproken.’ Waarom mijn van me vervreemde tweelingzus had voorgesteld om af te spreken in een zaak waar ze duidelijk niet welkom was, was een volgende vraag waarvoor ik te moe was om hem te stellen.

Justice staarde me nog altijd aan en ik besepte dat zijn blik op mijn kapsel was blijven hangen. Reflexmatig klopte ik op mijn hoofd en een verwelkt madeliefje fladderde naar de grond. Oeps. Waarschijnlijk had ik in het motel in de spiegel moeten kijken voordat ik me

als een verformfaaide, losgeslagen vreemdeling die zich op weg naar huis na een roleplayingfestival in het openbaar vertoonde.

‘Kijk.’ Ik stak mijn hand in de zak van mijn korte sportbroek en toonde de man mijn rijbewijs. ‘Zie je? Ik ben Naomi en ik zou heel, heel graag een enorme latte willen.’

Justice pakte het pasje aan, bestudeerde eerst de kaart en vervolgens mijn gezicht nog een keer. Eindelijk begon zijn stoïcijnse uitdrukking scheurtjes te vertonen en verscheen er een brede grijns. ‘Verdomd zeg. Leuk je te ontmoeten, Naomi.’

‘Insgelijks, Justice. Vooral als je die eerdergenoemde cafeïne voor me gaat regelen.’

‘Ik zal een latte voor je maken waar je haren rechtvereind van gaan staan,’ beloofde hij.

Een man die wist hoe hij me in mijn broodnodige behoeften kon voorzien en dan ook nog eens met zo’n glimlach? Ik kon niet anders dan daar ter plekke een beetje verliefd op hem worden.

Terwijl Justice aan de slag ging, bewonderde ik het café. Het was uitgedost in wat vooral te beschrijven was als garagestijl. Metalen golfplaten tegen de muren, glanzende rode planken, betonnen vloer. Alle drankjes hadden namen als *Finishlijn Latte* en *Geblokte Vlag Cappuccino*. Het was ronduit sfeervol.

Aan de kleine ronde tafels die verspreid door de zaak stonden zat een handjevol vroege vogels koffie te drinken. Iedereen keek me aan alsof ze écht niet blij waren me te zien.

‘Wat dacht je van gekaramelliseerde baconsmaak, schat?’ riep Justice bij de glanzende espressomachine vandaan.

‘Dat klinkt geweldig, vooral als het in een kop zo groot als een emmer zit,’ verzekerde ik hem.

Zijn lach galmdde door de zaak en leek de rest van de klanten gerust te stellen, waarop ze me verder negeerden.

De deur ging open en ik draaide me om in de verwachting Tina te zien.

Maar de man die naar binnen stormde was absoluut níét mijn zus. Hij leek nog dringender behoefte aan cafeïne te hebben dan ik.

Sexy zou een passende manier zijn om hem te beschrijven. Verdomd sexy zou doeltreffender zijn. Hij was zo lang dat ik mijn hoogste paar hakken kon dragen en nog steeds mijn hoofd zou moeten kantelen om met hem te kunnen vazen – mijn officiële categorisering van mannelijke lengte. Zijn haar was donkerblond en aan de zijkanten kort geknipt en bovenop naar achteren gestreken, wat aangaf dat hij een goede smaak had en over redelijke zelfverzorgende vaardigheden beschikte.

Beide criteria stonden hoog op mijn ‘Lijst van redenen om me tot een man aangetrokken te voelen.’ De baard was een gloednieuwe toevoeging aan de lijst. Ik had nog nooit een man met een baard gekust en ik voelde een plotselinge, irrationele drang om dat eens te ervaren.

Toen belandde ik bij zijn ogen. Ze hadden een lichte, blauwgrijze kleur die me deed denken aan metaal en gletsjers.

Hij beende recht op me af en stapte mijn persoonlijke ruimte in alsof hij daar alle recht toe had. Toen hij zijn getatoeëerde onderarmen voor zijn brede borst over elkaar sloeg, ontsnapte er een kreetje achter uit mijn keel.

Wow.

‘Ik dacht dat ik mezelf duidelijk had gemaakt,’ gromde hij.

‘Eh. Huh?’

Ik was in de war. De man staarde me aan alsof ik het meest gehate personage in een realityserie op tv was en toch wilde ik weten hoe hij er naakt uitzag. Zo’n slechte seksuele interesse had ik niet meer gehad sinds mijn middelbareschooltijd.

Mijn vermoeidheid en emotionele littekens kregen de schuld.

Achter de toonbank stopte Justice met het klaarmaken van mijn latte en hij wapperde met zijn handen door de lucht. ‘Wacht even,’ begon hij.

‘Het is al goed, Justice,’ verzekerde ik hem. ‘Ga jij maar verder met

het bereiden van die koffie, dan zal ik me ontfermen over deze... beschááfde meneer.'

Om ons heen werden stoelen bij de tafels vandaan geschoven en alle gasten begaven zich in een rechte lijn naar de deur, sommigen met hun mok nog in de hand. Geen van hen maakte op weg naar de uitgang oogcontact met me.

'Knox, het is niet wat je denkt,' deed Justice een nieuwe poging.

'Ik ben vandaag niet in de stemming voor spelletjes. Maak dat je hier onmiddellijk wekomt,' beval de Viking me. De donkerblonde god van sexy razernij zakte gestaag op mijn sexy checklist.

Ik wees naar mijn borst. 'Ik?'

'Ik heb genoeg van die spelletjes van jou. Je hebt vijf tellen om die deur uit te lopen en nooit meer terug te komen,' zei hij terwijl hij zelfs nog een stap dichterbij zette, tot de punten van zijn laarzen mijn blote tenen in mijn slippers raakten.

Verdorie. Van dichtbij zag hij eruit alsof hij zojuist van een plunderend Vikingschip was gestormd... of van de set van een aftershave-reclame. Zo'n kunstzinnige reclame, die nergens op sloeg, en een aftershave aansmeerde met een naam als *Onwetend Beest*.

'Luister, menéér. Ik zit midden in een persoonlijke crisis en het enige wat ik probeer te doen is een kop koffie bestellen.'

'Ik heb je verdomme gewaarschuwd, Tina. Je komt hier niet meer binnen en valt Justice of zijn gasten nooit meer lastig, anders trap ik je persoonlijk de stad uit.'

'Knox -'

Het slechtgehumeurde, sexy man-beest stak een vinger op naar Justice. 'Eén tel, maat. Het lijkt erop dat ik het vuilnis buiten moet zetten.'

'Het vúilnis?' Ik hapte naar adem. Ik dacht dat mensen uit Virginia vriendelijk waren. In plaats daarvan was ik nog geen halfuur in de stad en werd ik al onbeschoft aangesproken door een Viking met de manieren van een holbewoner.

‘Schat, je koffie is klaar,’ zei Justice en hij schoof een grote meeneembeker over de houten toonbank.

Mijn blik schoof naar de dampende, cafeïne bevattende lekkernij.

‘Als je ook maar overweegt die beker op te pakken dan hebben we een probleem,’ zei de Viking, zijn stem laag en gevaarlijk.

Maar Leif Eriksson wist niet wie hij vandaag voor zich had.

Iedere vrouw had haar grens. De mijne, die weliswaar veel te ver was teruggeschoven, was zojuist overschreden.

‘Als je het waagt om ook maar een stap te zetten in de richting van de prachtige latte die mijn vriend Justice speciaal voor mij heeft gemaakt, zorg ik ervoor dat je spijt krijgt van het moment dat je me hebt ontmoet.’

Ik was een aardig persoon. Volgens mijn ouders was ik een lieve meid. En volgens die onlinetest die ik twee weken geleden had ingevuld was ik een pleaser. Ik was geen kei in het uitdelen van dreigementen.

De man kneep zijn ogen tot spleetjes en ik weigerde de sexy rimpeltjes bij zijn ooghoeken te erkennen.

‘Daar héb ik al spijt van, en dat geldt ook voor de hele verdomde stad. Het feit dat je je kapsel hebt veranderd betekent niet dat ik vergeet wat voor problemen je hier hebt veroorzaakt. Nou, maak dat je opdoert en kom niet meer terug.’

‘Hij denkt dat je Tina bent,’ meldde Justice.

Het kon me niet schelen, al dacht deze lul dat ik een seriemoordende kannibaal was. Hij stond tussen mij en mijn cafeïne in.

Het donkerblonde beest draaide zijn hoofd naar Justice. ‘Wat zeg je?’

Voordat mijn aardige vriend met de koffie het kon uitleggen, stak ik mijn vinger in de borstkas van de Viking. Niet heel diep, dankzij de obscene laag spieren onder zijn huid, maar ik zorgde ervoor dat hij mijn nagel goed voelde.

‘Nu luister jij naar mij,’ begon ik. ‘Het kan me niet schelen of je

denkt dat ik mijn zus ben of het onderkruipsel dat de prijs van het middel tegen malaria heeft opgeschroefd. Ik ben een méns, een mens dat een hele slechte dag heeft na de ergste dag van haar leven meegemaakt te hebben. Ik heb vandaag níét de kracht om die emoties weg te stoppen, dus je kunt beter aan de kant gaan en me met rust laten, Viking.’

Gedurende een fractie van een seconde keek hij ronduit geamuseerd.

Dat vatte ik op als het teken dat het koffietijd was. Ik stapte om hem heen, pakte de beker met koffie, rook er verlekkerd aan en schoof toen mijn gezicht in de dampende levenskracht.

Ik nam een grote slok, wensend dat de cafeïne wonderen zou verrichten terwijl smaken op mijn tong explodeerden. Ik was er vrij zeker van dat de ongepaste kreun die ik hoorde uit mijn eigen mond kwam, maar ik was te moe om ermee te zitten. Toen ik eindelijk de beker liet zakken en met de rug van mijn hand over mijn mond wreef, stond de Viking daar nog steeds. Hij staarde me aan.

Ik draaide hem mijn rug toe en schonk mijn held Justice een glimlach terwijl ik mijn noodkoffiebriefje van twintig dollar over de toonbank schoof. ‘Jij, meneer, bent een ware kunstenaar. Wat ben ik je verschuldigd voor de beste latte die ik ooit in mijn leven heb gedronken?’

‘Gezien de ochtend die jij hebt, schat, is dit een rondje van de zaak,’ antwoordde hij terwijl hij me mijn rijbewijs en geld teruggaf.

‘Jij, mijn vriend, bent een ware gentleman. In tegenstelling tot sommige anderen.’ Ik wierp een blik over mijn schouder naar waar de Viking stond, met zijn benen iets gespreid en zijn armen over elkaar geslagen. Ik nam nog een slok van mijn koffie en stopte het briefje van twintig in de foaienpot. ‘Dank je wel dat je zo aardig doet op de ergste dag van mijn leven.’

‘Ik dacht dat dat gisteren was?’ bemoeide de norse reus zich ermee.

Mijn zucht klonk vermoeid en langzaam draaide ik me naar hem terug. ‘Dat was voordat ik jou ontmoette. Dus ik kan officieel zeg-

gen dat hoe erg gisteren ook was, vandaag het met een kleine marge overtrof. Nogmaals wendde ik me tot Justice. ‘Sorry dat deze lul al je gasten heeft weggejaagd. Maar ik kom binnenkort terug voor nog zo’n heerlijke koffie.’

‘Ik kijk ernaar uit, Naomi,’ reageerde hij met een knipoog.

Ik draaide me om met de bedoeling te vertrekken en botste recht tegen een meter aan humeurige mannenborst op.

‘Naomi?’ zei hij.

‘Ga weg.’ Het voelde bijna fijn om eens een keer onbeschoft te reageren. Stelling te nemen.

‘Je heet Naomi,’ meldde de Viking.

Ik had het te druk met mijn poging hem door middel van een blik van regelrechte woede in vlammen te doen laten opgaan om te reageren.

‘Geen Tina?’ drong hij aan.

‘Ze zijn tweelingzussen, man,’ zei Justice met een overduidelijke lach in zijn stem.

‘Shit.’ De Viking schoof zijn hand door zijn haren.

‘Ik maak me zorgen over het gezichtsvermogen van je vriend,’ zei ik tegen Justice terwijl ik naar de foto van Tina wees.

Tina had ergens in de meer dan tien afgelopen jaren haar haren gebleekt, waardoor onze anders subtiele verschillen alleen maar duidelijker waren geworden.

‘Ik heb mijn lenzen thuis laten liggen,’ reageerde hij.

‘Samen met je manieren?’ kaatste ik terug. De cafeïne bereikte mijn bloedbaan, waardoor ik ongewoon fel werd.

Hij reageerde slechts met een verhitte blik.

Ik zuchtte. ‘Ga aan de kant, Leif Eriksson.’

‘Mijn naam is Knox. En waarom ben jij hier?’

Wat voor naam was dat, in hemelsnaam? Was het een ‘hard Knox life’? Maakte hij veel ‘Knox Knox’-grappen? Was het ergens een afkorting van? Knoxwell? Knoxathan?

‘Dat gaat je niets aan, Knóx. Je hebt niets te maken met wat ik doe of niet doe. Sterker nog, je hebt met mijn hele bestaan niets te maken. En ik verzoek je vriendelijk opzij te gaan.’

Ik had zin om zo hard en zo lang als ik kon te gillen. Maar dat had ik in de auto tijdens de lange rit hierheen een paar keer geprobeerd en het had niet geholpen.

Gelukkig slaakte de prachtige boerenpummel een geërgerde zucht en deed het fatsoenlijke door in zijn eigen belang opzij te stappen. Met zoveel waardigheid als ik bijeen kon rapen verliet ik de koffiezaak en stapte de verzengende hitte in.

Als Tina me wilde zien kon ze me in het motel opzoeken. Ik had geen zin om te blijven wachten en lastiggevallen te worden door vreemden met de persoonlijkheid van een cactus.

Ik zou teruggaan naar mijn smoezelige kamer, elk schuifspeldje uit mijn haar halen en een douche nemen tot het water op was. Daarna zou ik bedenken hoe het verder moest.

Het was een goed plan. Er ontbrak alleen één ding.

Mijn auto.

O nee... Mijn auto én mijn handtas.

Het fietsenrek voor de koffiezaak stond er nog. De wasserette met de felle posters op de ramen bevond zich nog steeds aan de overkant van de straat, naast de autogarage.

Maar mijn auto stond niet waar ik hem had achtergelaten.

Het parkeervak voor de dierenwinkel waarin ik hem had gewurmd was leeg.

Ik keek links en rechts de straat in, maar er was geen enkel teken van mijn trouwe, stoffige Volvo.

‘Verdwaald?’

Ik sloot mijn ogen en klemde mijn kaken op elkaar. ‘Ga. Weg.’

‘Wat is jouw probleem?’

Ik draaide me om en zag Knox me intens aankijken, een beker koffie in zijn hand.

‘Wat mijn probleem is?’ herhaalde ik.

Ik wilde hem tegen zijn schenen trappen en zijn koffie jatten.

‘Ik mankeer niets aan mijn oren, schatje. Je hoeft niet zo te schreeuwen.’

‘Mijn probléém is dat terwijl ik vijf minuten van mijn leven heb verspild aan een ontmoeting met jou, mijn auto is weggesleept.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Nee. Ik heb nooit enig idee waar ik mijn auto parkeer. Ik zet ’m gewoon ergens neer en koop een nieuwe als ik hem niet meer kan vinden.’

Hij keek me sceptisch aan.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Uiteraard is dat sarcastisch bedoeld.’ Ik reikte naar mijn telefoon om me vervolgens te herinneren dat ik niet langer een telefoon had.

‘Wie heeft er in je ontbijt gepist?’

‘Degene die jou heeft geleerd bezorgdheid te uiten heeft het er niet al te best vanaf gebracht.’ Zonder nog een woord te zeggen stampte ik in de richting van waar ik hoopte dat het politiebureau zich bevond.

Ik kwam niet verder dan de volgende winkelatalage voordat een grote, harde hand zich om mijn bovenarm klemde.

Het kwam door slaapgebrek, doordat ik emotioneel gebroken was, hield ik mezelf voor. Dat waren de enige redenen dat ik de nerveuze sprankel van bewustzijn voelde bij zijn greep.

‘Stop,’ beval hij me knorrig.

‘Blijf. Af.’ Ik zwaaide ongemakkelijk met mijn arm heen en weer, maar zijn greep verstevigde slechts.

‘Stop dan met bij me vandaan te lopen.’

Ik staakte mijn losrukkende beweging. ‘Ik zal stoppen met weglopen als jij stopt met een klootzak zijn.’

Zijn neusvleugels trilden terwijl hij omhoogkeek, naar de lucht, en ik dacht hem te horen tellen.

‘Sta je nu serieus tot tien te tellen?’ Ík was degene die onrecht

werd aangedaan. Ik was degene die reden had om een schietgebedje te plegen en om geduld te vragen.

Hij telde door tot tien en leek nog steeds geërgerd. 'Als ik stop met een klootzak zijn blijf je dan staan om even te praten?'

Ik nam nog een slok koffie en dacht erover na. 'Misschien.'

'Ik laat je los,' waarschuwde hij.

'Fantastisch.'

We keken allebei naar zijn hand om mijn arm. Langzaam verslaptte hij zijn greep en liet hij me los, maar niet voordat zijn vingertoppen over de gevoelige huid aan de binnenkant van mijn arm gleden.

Kippenvel verscheen en ik hoopte dat hij het niet zou zien. Vooral aangezien bij mijn lijf kippenvel en harde tepelreacties sterk met elkaar verbonden waren.

'Heb je het koud?' Zijn blik was vrij zeker niet op mijn arm of mijn schouders gericht, maar op mijn borst.

Verdomme. 'Ja,' loog ik.

'Het is negentwintig graden en je drinkt warme koffie.'

'Als je klaar bent met het mansplainen van de interne temperatuur zou ik graag mijn auto gaan zoeken,' zei ik terwijl ik mijn vrije arm over mijn verraderlijke borsten schoof. 'Misschien kun je me vertellen waar het dichtstbijzijnde inbeslagnameterrein of het politiebureau zich bevinden?'

Hij staaarde me een lang moment aan en schudde toen zijn hoofd. 'Kom maar.'

'Sorry?'

'Ik zal je een lift geven.'

'Ha!' Ik stootte een lach uit. Hij leed aan waanideeën als hij dacht dat ik vrijwillig bij hem in de auto zou stappen.

Ik stond nog steeds mijn hoofd te schudden toen hij weer sprak. 'Kom mee, Daisy. Ik heb niet de hele dag de tijd.'

BEBAAARDE BAD BOY MEETS GEVLUCHE BRUID. WAT KAN ER MISGAAN?

Naomi heeft nogal een slechte dag. In een overhaaste reactie ontvlucht ze haar eigen bruiloft en wordt ze bedrogen door haar vervreemde en erg impopulaire tweelingzus. Nu is ze gestrand in het dorp Knockemout waar de tijd heeft stilgestaan en moet ze plotseling zorgen voor een nichtje van wie ze niet eens wist dat ze bestond. Hoe is ze hier terechtgekomen?

Bad Boy Knox heeft geen tijd voor drama. Maar de knappe vreemdeling die voor onrust zorgt in Knockemout, zet alles op zijn kop. Nu Naomi's leven vlak voor zijn ogen in elkaar stort, besluit hij haar te helpen. Zodra ze alles weer op de rit heeft, kan hij terugkeren naar zijn eigen, rustige leven. Tenminste, dat was het plan...

Lucy Score is de *New York Times*-bestsellerauteur van TikTok-hit *Things we never got over*. Ze groeide op in een boekengekke familie in Pennsylvania en werd journalist. Met *Things we never got over* stond Lucy op de nominatielijst voor de beste romance 2022 van Goodreads.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 978 90 205 5201 0 NUR 302

9 789020 552010 >